

Editorial

Ja han finalitzat les obres de la 1a. fase de rehabilitació del conjunt monumental de Santa Maria l'Antiga que han estat portades a terme dins dels terminis programats, ço és, amb menys d'un any. És per això que ens volem sumar al reconeixement que cal fer a les entitats i persones que des de feia molt de temps ho havien somniat.

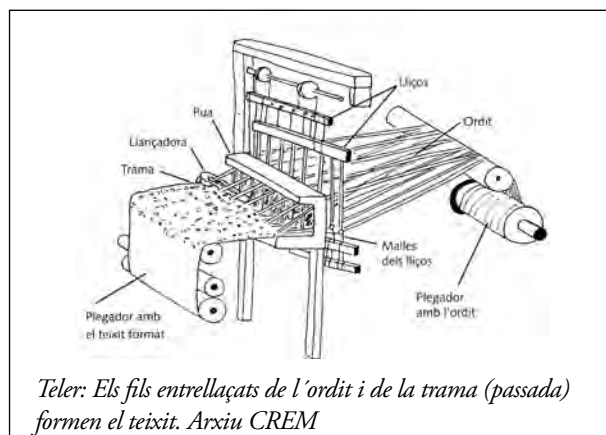
Per tal motiu i per deixar-ne constància, el Centre de Recerques i Estudis Mogoda (CREM) va decidir dedicar *L'Ordit* núm. 4, l'anuari 2011, a donar a llum als aspectes més rellevants de la restauració que han deixat la vella església com si res no hagués passat.

Per altra part, la importància de les darreres descobertes, gràcies a l'afany dels arqueòlegs que han treballat en les diferents excavacions fetes dins de l'església, i que confirmen el que ja s'havia intuït, bé s'ho mereix.

Avui, doncs, gràcies a les antigues i a les noves troballes, i a la renovació del monument que ha deixat al descobert parts magnífiques que no s'havien vist encara, el conjunt de l'església de Santiga és el resultat sens cap mena de dubte de l'esforç de moltes persones que han comptat amb el decidit suport de l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda i d'altres administracions foranes, juntament amb el de la Parròquia de Santa Perpètua, l'Associació d'Amics de Santiga, així com altres associacions del nostre municipi.

Cal esmentar també que els ajuts materials de les diferents institucions, patrocinadors i col·laboradors han estat la part fonamental de l'agorarat projecte de restauració i reformes del qual des de feia molt de temps es venia parlant, projecte ja acabat ara, i que avui per avui ens permet considerar aquest monument com la joia més valuosa del nostre municipi, construcció que a principis de març de 2012 ja podrem admirar. Sense tals ajuts, econòmics sobretot, però també morals, no hauria estat pas possible l'obra.

En el sumari de la pàgina 3 hi ha els títols dels distints treballs de caire tècnic i històric que desgranen les particularitats de les tasques portades a terme i que s'ajusten al que es va anar planificant, un cop es va posar en comú damunt la taula el que se sabia de Santiga,

d'una part, i les consideracions com a conseqüència de l'estat precari del monument, de l'altra.

La primera part de *L'Ordit* és el Monogràfic on s'explica com han estat executats els treballs de la restauració de Santiga, com també el que suposen per al monument i la seva història, les aportacions de les descobertes arqueològiques i de les pintures murals.

En el primer informe que us presentem, preparat per la Margarita Costa Trost, doctora arquitecta per la UPC i Manuel Julià Macias, arquitecte i arqueòleg, directors de l'obra, s'hi detallen els aspectes més significatius de la reparació de l'església, tant pel que fa als exteriors i interiors, com pel que s'ha descobert dins del mateix recinte quant a l'estructura que, a mesura que avançava l'obra, enriquia la vella construcció.

El segon treball, escrit pels arqueòlegs Jordi Roig Buxó i Joan M. Coll Riera, d'Arqueologia i Patrimoni Arrago, S. L., ens posen de manifest amb tota mena de detalls les troballes fetes en el subsòl de l'església des del 2008 fins a les darreries de 2011, testimonis trobats de tota mena que donen la raó a aquells que ja van anunciar i escriure que sota el terra de l'església hi havia molt per descobrir i que ara, gràcies a l'estudi dels materials apareguts, confirmen amb certesa l'antiguitat del nostre bell monument.

En el tercer resum redactat per Luciana Pocostales Plaza, arqueòloga i restauradora, de Calcium S. L., s'hi descriu la descoberta d'unes pintures que feia més de tres-cents anys que havien restat tapades. En la descripció que ella ens fa hi podem llegir com s'han portat a terme els treballs de rescat de les ocultes i malmeses pintures, de la seva restauració i de l'assentament definitiu a l'absis de la nau central on donen a l'interior del temple una

visió nova del tot inesperada.

I per a deixar-ne constància també, i amb més motiu encara per la seva singularitat, esmentem la restauració dels bancs de l'església portada a terme per un grup de voluntaris del poble des de l'Espai de les Arts, de la Granja Soldevila i dirigida per la professora Dolors Martínez Garcia.

En Pere Clotas Cierco, exdirector de l'Agència de Patrocini i Mecenatge de la Generalitat de Catalunya, ens explica com el fet del patrocini ha estat fonamental per a aconseguir una bona part dels cabals que s'han invertit en les obres de la 1a. fase de la rehabilitació de Santaiga.

L'historiador local Ernesto Vilàs Galindo, amb el títol "Recuperem Santaiga, un projecte de gestió patrimonial", escriu un complet i detallat article sobre les anades i vingudes d'una quimera que va necessitar de molts estudis i voluntats, d'institucions i persones, per cloure el vell somni amb un èxit total.

I com ja és costum dins de la segona part de *L'Ordit*, que anomenem MISCEL·LÀNIA, el CREM hi publica altres treballs sobre aspectes menys, o gens, tècnics per entendre'ns, que encaixen perfectament amb la filosofia de la nostra publicació, ço és, completar la informació principal del monogràfic amb altres relats que entronquin perfectament amb la idea central de la nostra publicació d'enguany.

És el cas del relat ben contrastat d'Esteve Canyameres Ramoneda, historiador i enginyer agrícola, qui ens torna a recordar les anades i vingudes de la molt antiga i recent etapa de Santaiga, relatant amb la meticulositat que el caracteritza, el que havia estat la vida i miracles d'unes quantes generacions que van poblar aquell indret.

En el mateix sentit, explicat amb tot detall també, Ernesto Vilàs Galindo, historiador i membre del CREM, ens descriu les peripècies de les agregacions del s. XIX dutes a terme per les autoritats de l'època (1836 / 1847) i que fan que Santaiga perdi la seva condició de municipi —perquè no arribava als 30 habitants— i que quedi, per tal motiu, el 25 de desembre de 1845 agregada a Santa Perpètua.

L'entrevista a Santiago Vila-Puig i Codina, fill del gran pintor Joan Vila-Puig, considerat el pintor de Santaiga, ens descobreix una petita part de les vivències de l'il·lustre artista relacionades amb l'indret de Santaiga i la seva gent.

L'explicació que ens fa l'arquitecta Olga Correa Sala, especialitzada en l'àmbit de la rehabilitació i restauració, i tècnica dels Serveis Territorials a Barcelona de la Direcció General de Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat de Catalunya, posa de manifest el camí que ens cal recórrer encara per a preservar d'una vegada la totalitat de l'entorn de Santaiga, tot i que ja s'hi està treballant.

La ressenya bibliogràfica que ens fan Joan Esculies Serrat, periodista i Jaume Vinyals Rovira, membre del CREM, de dues publicacions que ens parlen d'aquell entorn, així com la memòria de les activitats 2011 del Centre de Recerques i Estudis Mogoda, clouen la segona part de l'anuari d'aquest any juntament amb la relació de temes tractats en les tres publicacions anteriors dels anys 2007, 2008 i 2010 per tal que es conegui i es pugui consultar el que s'ha fet fins avui.

I ja per anar acabant, volem donar les gràcies a totes les persones que amb el seu escrit han enriquit l'edició d'aquest any. Sense la seva col·laboració no hauríem pogut plasmar la informació que us presentem i que estem segurs serà d'obligada consulta i estudi per anar avançant en el coneixement de la nostra pròpia història.

I un apunt més: volem deixar constància del fet que la realitat que tenim al davant avui, amb una Santa Maria l'Antiga totalment renovada, no hauria estat pas possible sense la força de les entitats locals que, com el Grup Pro Arqueologia i Història de Santa Perpètua, l'Agrupació Sardanista, l'Associació d'Amics de Santaiga, la Coral Renaixença, l'Escola Municipal de Música i Dansa, l'Associació de Veïns Centre Vila, el grup Tàndem, el Grup del Ball de Gitanes, els Gegants de Santa Perpètua o bé l'Esbart Bernat de Mogoda, entre altres, no ens haguessin anat recordant al llarg dels temps que Santa Maria l'Antiga seguia ben viva dins del pensament dels perpetuens.

I per a tancar aquest editorial, volem agrair també l'esforç i cura que han emprat les persones i empreses que directament i indirectament han treballat en la rehabilitació de l'ermita.

Santa Perpètua de Mogoda, desembre de 2011